

1. V své roz-lič-né úz-ko - sti ji - nam zření
 ne - mám než k Bohu na vý-so - sti,
 tam o - či po - zve-dám. Od - kud nám plyne
 po - moc, kaž - dé dobré dá-ní? Bůh ve všem
 má pl-nou moc, vím, že mne o - chrá - ní.

2. Od pádu svou pravici / mne mocně zdržuje, / jí stvořil
 všechny věci, / všechny opatruje. / Nedopustí nohám svým /
 z své cesty zblouditi, / vždyť mne draze tělem svým / ráčil
 vykoupiti.

3. Já naň spolehnu cele, / vždyť nespí, nedříme: / svou
 cestou půjdu směle, / kroky čině přímé. / On pak, jsa po
 pravici / k ochranění mému, / brání mne dnem i nocí / proti
 všemu zlému.

4. Vyjdu-li kam za prací / svého povolání, / svou posílí mne
 mocí, / dá mi požehnání. / Proto tu naději mám, / Pán můj
 že mou práci, / v níž se věrně vydávám, / k slávě své obrací.

5. A proto nepřestanu / v Pána vždy doufati / a jeho za
 ochranu / stále pokládati. / Jen již nikdy nevzdaluj / své
 svaté pomoci, / když by byl sevřen duch můj / bojem či
 nemocí.

6. Když mi čas můj nastane / jít ze světa zlého, / necht
 šťastně řeknu: „Pane, / přijmi ducha mého!“, / bych po zdejší
 úzkosti / tam s tebou, svým Pánem, / v neskonale radosti /
 byl na věky. Amen.

T: Jan Amos Komenský, Kancionál, 1659 /

Nová kniha zpěvů křesťanských, 1796 / Evangelický zpěvník, 1979 / 2018

M: Pseaumes octante trois de David, 1551